

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 575/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. L., zastúpenej BBH advokátskou kanceláriou, s. r. o., Gorkého 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Oľga Beláňová, vo veci namietaného základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a jeho uznesením z 5. júna 2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2014 doručená sťažnosť A. L. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného

práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a jeho uznesením z 5. júna 2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka po tom, ako bolo jej manželstvo s Ľ. L. (ďalej len „odporca“) 14. apríla 1999 (nadobudnutie právoplatnosti) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 C 493/1998 z 22. februára 1999 rozvedené, sa návrhom podaným okresnému súdu 14. septembra 1999 domáhala proti odporcovi „zrušenia“ (vyporiadania) ich bezpodielového spoluvlastníctva. Okresný súd prvým výrokom rozsudku č. k. 27 C 773/99-236 z 13. júla 2005 návrh sťažovateľky zamietol. V druhom výroku tohto rozhodnutia uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 92 907 Sk (3 083,95 €). Napokon tretím výrokom okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh v sume 500 Sk (16,60 €).

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 306/2006-302 z 24. septembra 2007 prvostupňové rozhodnutie v časti zamietnutia návrhu potvrdil (právoplatné 14. novembra 2007) a v časti rozhodnutia o trovách konania a súdnom poplatku rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd následne o trovách konania a súdnom poplatku za podaný návrh rozhodol uznesením č. k. 27 C 773/1999-322 z 10. marca 2008, a to tak, že prvým výrokom uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 112 419 Sk (3 731,63 €) a druhým výrokom zaviazal sťažovateľku zaplatiť súdny poplatok „za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov“ v sume 500 Sk (16,60 €).

Sťažovateľka aj toto uznesenie okresného súdu v časti povinnosti nahradiť trovy konania odporcovi napadla odvolaním. Krajský súd uznesením č. k. 2 Co 149/2008-343 z 20. februára 2009 prvostupňové rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti potvrdil a zároveň druhým výrokom zaviazal sťažovateľku zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 91,44 €. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2009.

Sťažovateľka z dôvodu nespokojnosti s výsledkom konania vo veci samej (zamietnutie návrhu) pred všeobecnými súdmi podala generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktoré generálny prokurátor v konečnom dôsledku podal, a na jeho základe Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 M Cdo 21/2008-377 z 20. apríla 2010 rozsudok okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-236 z 13. júla 2005 v časti výroku zamietajúceho návrh (týkajúceho sa niektorých nehnuteľností) a rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 306/2006 z 24. septembra 2006 v časti potvrdzujúcej tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z tohto dôvodu okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 773/1999-509 z 2. júna 2011 opätovne vo veci rozhodol tak, že návrh sťažovateľky zamietol. O trovách konania týmto rozhodnutím nerozhodol s tým, že tak urobí až po právoplatnosti vo veci samej.

Sťažovateľka aj toto prvostupňové rozhodnutie napadla riadnym opravným prostriedkom, avšak krajský súd ho rozsudkom č. k. 2 Co 294/2011-528 z 9. februára 2012 v časti výroku o zamietnutí návrhu potvrdil.

Vzhľadom na uvedené okresný súd uznesením č. k. 27 C 773/1999-555 z 5. júna 2012 napokon rozhodol aj o trovách konania, a to tak, že sťažovateľka bola povinná nahradiť odporcovi trovy konania v sume 6 724,95 € (prvý výrok) a zaplatiť súdny poplatok „za vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov“ v sume 66 € (druhý výrok).

Po podaní odvolania sťažovateľkou proti tomuto rozhodnutiu krajský súd uznesením č. k. 2 Co 358/2013-600 z 13. marca 2014 zmenil prvostupňové uznesenie tak, že v prvom výroku sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 6 004,38 €, druhým výrokom zrušil uznesenie okresného súdu o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok za „vyporiadanie BSM“ a tretím výrokom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania jeho účastníkom.

Podľa presvedčenia sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a jeho uznesením z 5. júna 2012 ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2014 došlo k porušeniu jej základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a v čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v rozsiahlej sťažnosti (24 strán) obširne argumentovala, prečo považovala rozhodnutie okresného súdu a následne aj krajského súdu vo veci samej, t. j. rozhodnutie o zamietnutí jej návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (rozsudok okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-509 z 2. júna 2011 a rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 294/2011-528 z 9. februára 2012), za „*arbitrárne, nepresvedčivé, nepreskúmateľné a v konečnom dôsledku absolútne nespravodlivé*“.

Vo vzťahu k aktuálnou sťažnosťou napádaným postupom a rozhodnutiam všeobecných súdov (uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-555 z 5. júna 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 2 Co 358/2013-600 z 13. marca 2014), ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania, sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti uviedla, že s poukazom na všetky ňou uvádzané rozhodnutia všeobecných súdov, „*ako aj s poukazom na celý priebeh konania máme za to, že rozhodnutiami krajského súdu a okresného súdu a ich postupom v konaní boli porušené všetky vyššie uvedené práva sťažovateľky, pričom práva bývalého manžela sťažovateľky boli evidentne preferované a nadradené najmä, ale nielen zásade spravodlivého prejednávania veci a rovnosti účastníkov, v dôsledku čoho bola sťažovateľka fakticky týmito rozhodnutiami súdov poškodená na svojich základných, Ústavou Slovenskej republiky ako aj medzinárodnou zmluvou garantovaných právach.*

V nadväznosti na uvedené je zrejmé, že ak došlo konaním a následným rozhodnutím vo veci samej k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľky, rozhodnutia o trovách konania ako súčasť daného konania, hoci vydané ako samostatné rozhodnutia, nemôžu byť zákonnými rozhodnutiami a aj nimi boli uvedené práva a slobody sťažovateľky bezpochyby porušené.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„1. Krajský súd Košice postupom a následne Uznesením vydaným dňa 13. 03. 2014 v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Cdo 358/2013 [správne má byť sp. zn. 2 Co 358/2013] a Okresný súd Košice II postupom, ako aj následne Uznesením vydaným dňa 05. 06. 2012 v konaní vedenom pod sp. zn.: 27 C/773/1999 porušili tieto základné práva sťažovateľky A. L.:

právo na spravodlivé prejednanie veci podľa článku VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

právo zákonom ustanoveným postupom domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde – právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;

právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;

právo na rešpektovanie zásady rovnosti účastníkov konania podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky;

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje výrok č. I. Uznesenia Krajského súdu Košice vydaného v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Co/358/2013-600 dňa 13. 03. 2014 a výrok č. I Uznesenia Okresného súdu Košice II vydaného v konaní pod sp. zn.: 27 C/773/1999-555 dňa 05. 06. 2012.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky vracia vec Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn.: 27 C/773/1999 späť na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- Eur..., ktoré sú Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II povinní zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. *Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice II sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľke A. L. trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 340,90 €... na účet právneho zástupcu...*“

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu, pretože v odložení vykonateľnosti „nie je možné vidieť žiadny rozpor s akýmkoľvek verejným záujmom...“ a „nariadením dočasného opatrenia nemôže iným osobám vzniknúť žiadna ujma, resp. ujma ktorú by tým iné osoby utrpeli... je neporovnateľne nižšia ako ujma, ktorú utrpí sťažovateľka v prípade neposkytnutia ochrany prostredníctvom nariadenia dočasného opatrenia a ktorý môže reálne spôsobiť, že napriek tomu, že by bolo v tomto konaní (súvisiacom konaní o ústavnej sťažnosti vo veci samej) právoplatne rozhodnuté o porušení práv a slobôd sťažovateľky a o zrušení napadnutých rozhodnutí a o vrátení veci na súd nižšieho stupňa, sťažovateľka by do tohto času bola nútená uhradiť iným osobám čiastku, priznanú práve napadnutými rozhodnutiami...“.

Napokon sťažovateľka taktiež žiadala o spojenie konania o tejto sťažnosti s konaním vedeným ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 16888/2013 o jej predošlej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 31. júla 2013, ktorou namietala porušenie tých istých práv slobôd postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 294/2011 a jeho rozsudkom z 9. februára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 205/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2013.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného v čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1

ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a jeho uznesením z 5. júna 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2014 pri rozhodovaní o trovách konania.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že sťažovateľka vo veci vedenej na prvom stupni okresným súdom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a s ňou súvisiacimi odvolacími konaniami, ale aj dovolacím konaním podala dve samostatné sťažnosti, ktoré boli ústavnému súdu doručené 31. júla 2013 a 16. júna 2014 (táto aktuálna sťažnosť).

Sťažovateľkina prvá sťažnosť (doručená 31. júla 2013) smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 294/2011-528 z 9. februára 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok

okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-509 z 2. júna 2011 vo výroku o zamietnutí návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (rozhodnutie v merite), a proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 205/2012 z 28. mája 2013, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uvedenému rozsudku krajského súdu. Namietaným bolo porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd o sťažnosti rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 569/2014 (predtým pod sp. zn. Rvp 16888/2013), a to tak, že sťažnosť uznesením z 24. septembra 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Aktuálnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. júna 2014 sťažovateľka napadla uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-555 z 5. júna 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 2 Co 358/2013-600 z 13. marca 2014, ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania.

1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 773/1999 a jeho uznesením z 5. júna 2012

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv postupom okresného súdu a jeho rozhodnutím o trovách konania, ktoré však už predtým napadla riadnym opravným prostriedkom – odvolaním, na základe ktorého krajský súd postup a rozhodnutie okresného súdu preskúmal. Táto skutočnosť neumožňuje ústavnému súdu vykonať prieskum uznesenia okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-555 z 5. júna 2012 a jeho vydaniu predchádzajúci postup vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu označených práv, a to z dôvodu, že tomu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd, ktorý na základe odvolania sťažovateľky uznesenie okresného súdu zmenil. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2013

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľka odôvodňuje opodstatnenosť tejto sťažnosti podanej ústavnému súdu arbitrárnosťou, nepresvedčivosťou, nepreskúmateľnosťou a absolútnou nespravodlivosťou rozsudkov v merite veci, t. j. rozhodnutiami, ktorými bol návrh sťažovateľky na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov zamietnutý (rozsudok okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-509 z 2. júna 2011 a rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 294/2011-528 z 9. februára 2012). Skutočne napádanými rozhodnutiami (pozri petit sťažnosti) sú však uznesenia, ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania (uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 773/1999-555 z 5. júna 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 2 Co 358/2013-600 z 13. marca 2014).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Vzhľadom na znenie citovaného ustanovenia ústavný súd mohol rozhodovať iba o tom, čoho sa sťažovateľka domáhala v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite, teda o tom, či v konaniach, v rámci ktorých všeobecné súdy rozhodovali o trovách konania a ich rozhodnutiami došlo alebo nedošlo k zásahu do jej základných práv zaručených ústavou (čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3) alebo práva zaručeného dohovorom (čl. 6 ods. 1).

V tejto súvislosti je však potrebné konštatovať, že sťažovateľka v sťažnosti neuviedla žiaden argument, ktorým by akokoľvek spochybnila ústavnú konformitu postupu všeobecných súdov v konaní o trovách ako takého alebo ústavnú konformitu nimi prijatých dotknutých uznesení. Inak povedané, sťažovateľka netvrdí, že by krajský súd (ale aj okresný súd) postupom alebo rozhodnutím o trovách konania porušili ňou vymenované práva, ale tvrdí, že keďže v konaní vo veci samej boli podľa jej názoru porušené ňou označené práva, preto aj nadväzujúce rozhodnutia o trovách konania tieto jej práva porušujú.

Ústavný súd o takto formulovanej sťažnosti nemôže rozhodnúť inak, ako ju odmietnuť. Z racionálneho a logického hľadiska totiž nemožno neústavnosť konania a rozhodnutia všeobecného súdu (o trovách konania) vyvodzovať z prípadnej neústavnosti iného konania alebo iného rozhodnutia (o merite veci), o neústavnosti ktorých nebolo v čase podávania sťažnosti právoplatne rozhodnuté. V takomto prípade by sa ústavný súd rozhodnutím v danej veci mohol dopustiť prejudikovania rozhodnutia o ústavnej (ne)súladnosti rozhodnutia vo veci samej a jemu predchádzajúceho postupu všeobecného súdu. Ústavný súd má na tomto mieste potrebu zvýrazniť, že sťažovateľka vzájomne spája konania a rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré však ústavný súd za danej situácie musí posudzovať individuálne.

Navyše, ak ústavný súd sťažovateľkinu predošlú sťažnosť doručení ústavnému súdu 31. júla 2013, ktorou namietala porušenie svojich základných práv aj postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov vo veci samej (rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 294/2011-528 z 9. februára 2012 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 205/2012 z 28. mája 2013), uznesením sp. zn. I. ÚS 569/2014 z 24. septembra 2014 odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, neexistuje žiaden relevantný dôvod rozhodnúť inak aj o aktuálnej sťažnosti sťažovateľky, a to vzhľadom na formu a spôsob jej odôvodnenia (vzájomné podmienenie konaní a rozhodnutí).

Z dôvodu, že o predošlej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd už 24. septembra 2014 rozhodol, bolo bez právneho významu rozhodovať aj o návrhu sťažovateľky na spojenie ňou podaných sťažností na spoločné konanie.

Pretože ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 358/2013 a jeho uznesením z 13. marca 2013 a namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky (zrušiť napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

Z tohto istého dôvodu (odmietnutie sťažnosti) bolo bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľky na rozhodnutie o dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014